صبرې

درو او شعرونو نه پوهيدم خو
و شپنو له خولې اوريدل چې
.
لاړم يو شپونکي څه ويل او له
رسته مې خواته را ورسيد ور

رې مې خپلې مشوقې ته وهلې
نه اورې.

ويې ويل.

مازيګرى دى خبرې مه کړه
ته به د ناز خيرې کوې رښتيا به شينه

همدا ټپه وه چې مېين يې کړم.
هغه هم په داسې چا چې ليدلى مې هم نه وه له دې وړاندې مې ورسره هيڅ اړيکې نه درلودې.
دغې ټپې د شعر په ښاپيرۍ مېين کړم.
له هماغه ځايه مې له دغه ښاپيرۍ سره د ملګرتيا تار وغځوه.
کلونه کلونه مې خپلې محبوبې ته د زړه وينې ورکړې د هغه انځور مې جوړ کړ، خو هغسې نه، کومسې چې مې زړه غوښتل ځکه ما بيللې وه، ما ماته خوړلې وه خو نا هيلى نه وم.
د محبوبې انځورونو په لټه مې پيل وکړ هڅه مې کوله تر څو خپل مات زړه ته پرې ټکور ورکړم.
بلا ډېرې شپې مې ورته رنې کړې بلا د ډېرو کتابونو پاڼې مې واړولې تر هغه مې خپلې مبارزې ته دوام ورکړ.
تر څو خپلې موخې ته ورسيدم.
انځورونه مې پيدا کړل هماغه انځورونه کومو انځورونو چې [illegible]
دا انځورونه مې ځکه د ړوند امسا ساتلي ويريږم هسې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه ورک شي بیا ماتې ونه خورم.
نو تاسو ته یې امانت درکوم.
هیله ده زما د محبوبې انځورونو ته زما په سترګو وګورئ
شاید دومره به ښکلي نه وي خو په یقین وایم چې ډیر
بدرنګ به هم نه وي.
نور نو زه ستاسې او د لفظونو انځورونو تر منځ نه خنډ کیږم
تاسې انځورونو ته پریږدم.
له عبدالهادي اثر ثخه نړۍ مننه، چې د کتاب په ډیزاین او
سټینګ کې یې خپله خواري کړې، ګوتې یې خاورې مه شه.
په پای کې د خپلو ټولو درنو ملګرو هر یو عبدالرشید
همت، ډاکتر عطاالرحمن صافی، محمود شهیم، مطیع الله
پرهر او په ځانګړې ډول د میهن خپرندویې ټولنې مشر
ښاغلي بشیر احمد همت نه مننه کوم چې دا انځورونه یې تر
تاسو ورسول.

اوبه یې یخې او ډوډۍ یې تل ګرمه اوسه
کور یې ودان
محراب ګل مخلص
۲۲/۸/۱۳۹۵
کوز کنړ خپل کور

اجمل اند

خدایه! (ج)

خدایه! ژوند، د شنې چینې په شان راته راوبښه
زړه دا ستا په عشق باندې ودان راته راوبښه

ټولې وسوسې زما له ذهن ځینې کډه کړه
ای خاونده ډاډ او اطمینان راته راوبښه

دومره ډېرې ډېرې مې د زړه له خونې وباسه
دې سینه کې نور د ټینګ ایمان راته راوبښه

داسې یو امید چې مې دې ستړې ژوند ته رنګ ورکړي
خدایه یو سپېڅلی شان ارمان راته راوبښه

ستا د رحمتونو په دربار کې دا دعا کوم
ډېر یمه ناتوانه خدایه توان راته راوبښه

دا د غربت شپې مې ای خالقه ته رالنډې کړه
ژوند په یو ودان افغانستان راته راوبښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیار تلاش

غزل

اوښکې مې په سترګو کې تودې کړه او بیا لاړه شه !
ختمې مې وجود کې هدیرې کړه، او بیا لاړه شه !

وامې خله او ښه مې د خپل اور په شور کې وسېځه
جوړې دې پر ما د اوففف نښې کړه، او بیا لاړه شه !

خپل خوی دې له خپله ځانه وشړه او شه خپه
خپلې هیلې خپله ذات کې مړې کړه، او بیا لاړه شه !

ته دې له خپل ځانه تېښته وکړه، ما ته راشه، خو
ځان مې په لوی لاس په ما پسې کړه، او بیا لاړه شه !

خپل ***تلاش*** له اوو رنګونو واړوه فاني یې کړه !
یار پسې د ټول جهان نارې کړه او بیا لاړه شه !

میر احمد یاد

غزل

لکه ګلاب، په خپل اغزن ډنډر رامات هم زه
واه ! عجیبه انصاف، بدنام هم زه میرات هم زه

تر منځ مو سوله هم زه، جنګ هم زه، بیلات هم زه؟
او نذر هم زه او د چا د سر خیرات هم زه ؟
ته ملامته هم، سرخ رویه هم ، خوشاله هم
زه ملامت هم نه، خفه له تانه زیارت هم زه؟
اوس بې دلیله هم زه، چپ هم زه، برباد هم زه
او لا منم به، منسوخ شوي روایات هم زه ؟
ښه منت بار هم زه، دعوت هم ستا ، احسان دې هم؟
بیا به دردیږمه ، په دغه ملاقات هم زه ؟

هو قرباني هم زه، پردی هم زه او هیر هم زه
او شوم له درده خپله غیرګه کې راقات هم زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حضرت یوسف یوسفزی

غزل

په ټوله لار، مې ستا نامه اخیسته ښار ته تلمه
او په همدې به مې دمه اخیسته ښار ته تلمه

تمامه شپه به ډیوې سره زه ویښ پاتې وم
سهار مې مور نه اجازه اخیسته، ښار ته تلمه

هغه روپۍ چې رانه ستا په دوا ولګېدې
نن مې پرې تا ته لوپټه اخیسته، ښار ته تلمه

نو تا به وویل چې ځه خو په ځان خیارل ساته ډېر
چې به مې تا نه مشوره اخیسته، ښار ته تلمه

مزدوري نه وه بده ورځ وه خو نه صبرېدم
له **یوسفزي** مې کرایه اخیسته، ښار ته تلمه

هدایت الرحمن غریبیار

غزل

زه مې په خپل ځان باندې تاوان ښه یم چې ته ښه یې
پرېږده زه همدغسې حېران ښه یم چې ته ښه یې

ستا سترګې پر نمې مه شه ستا زړه دې ودان اوسې
زه د زړه پر ماتو پښو روان ښه یم چې ته ښه یې
سم لکه د چانه چې د ژوند څوک وتروړي
او که نه هماغسې پرېشان ښه یم چې ته ښه یې
ستا د هوښیار توب کیسه دې ورسیږي هر چاته
زه د لیوني د زړه ارمان ښه یم چې ته ښه یې
ته د اسوېلو او اندېښنو له ښاره ووځې
زه د اسې اخته په ویر د ځان ښه یم چې ته ښه یې

ته به خفه کېږې نه که ورونه هر څه کړي پر ما
زه لکه هماغه یوسف خان ښه یم چې ته ښه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هدایت الرحمن غریبیار

غزل

دومره ناترسه خو ددې دَور انسان نه وو
ښار يې حلال کړو وايې يو هم مسلمان نه وو

دلته بلا، مخونه ده په وينو ورنګول
کالي يې سپين وه، خو په زړه کې يې ايمان نه وو
شايد قيامت و، قامتونه نړيدل، غورځيدل
شايد قيامت و، په سرونو مو آسمان نه وو
دوي به زما د نړيدو تماشه هم وکوري؟
زما له سره په يارانو دا ګمان نه وو
جانانه ځار دې شم، قربان دې شم، لوګي دې شمه
که ته پيدا نه وې نو اوس به دا جهان نه وو
مونږ د رواج د ذولنو نه بغاوت نه کوو
کنه دا چا وې؟ چې په زړه کې مو ارمان نه وو

ته يې غوښتلې ستا په پلونو پسې تلو ليونی
ستا **غريبيار** بلا وهلی خو په په ځان نه وو

سید شاه سعود

غزل

ځان می په لاره کی شیندلی دی راځه را پسی
ټوټه ټوټه می د وجود را ټولوه را پسی

چی خبرید مه نو د خلکو رهبر شوی ومه
بس خو روان ومه او لاره جوړیده را پسی
دا اوس چی زه مخی له ورشمه او مخ اړوی
همدا جینی وه چی تر کلی به راتله را پسی
باور لرمه چی هینداری به ړندی پاتی شی
که رونړه نه کړه چا د ستورو غوندی شپه را پسی
د زندګی را له مهار په لاس کی مه را کوه
ګوره بی لاری به شی ټوله قافله را پسی

سعوده زه یی تش په سترګو کی ساتلی یمه
ورته لږ ووایه چی تیزه کړی لمبه را پسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عنایت ثاقب

غزل

زړه کې مې د درد د څړيکو زغم نه و
پښو کې مې دا ډيره موده دم نه و

زه په داسې ځای کې رالوی شوی يم
چيرته چې کتاب نه و، قلم نه و

ځکه خو مې ځان درنه راټول کړلو
ستا بعضې کارونه ياره سم نه و

دا خلک د چا ازار وهلي دي
دلته خو ويرونه چم په چم نه و

خوښ چې و، ياران ترې زاريدل واړه
سخته کې **ثاقب** سره يو هم نه و

ميوند درځار

غزل

وخت سره به ګوتې لړې ماتې کړو چې څه کېږي
هيلې به د ژوند لپاره زيارتې کړو چې څه کېږي

ستا له درد نه څوک د زړېدلو اند ښېنه لري !؟
پرېده پدې زړه کې به يې پاتې کړو چې څه کېږي

خدايه په کتاب کې مې وعده د جنت وليده
اوس به يې دا پانې ورته قاتې کړو چې څه کېږي

ما او تا د يو بل د ژوندي پاتې کېدو سبب
لاړې به د خولې اب حيارتې کړو چې څه کېږي

امن چې درځاره د ولس لپاره غواړو نو
خپله شاعري به سوله ساتې کړو چې څه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خالد سنګر

غزل

د محبت تاج مې په سر دی لا بې تاجه، نه یم
لکه باچا د ېرو لښکرو ته محتاجه، نه یم

له ګانو کلک او له ګلونو نه نازکه انسان
خدای پیدا کړی د یوه شي له مزاجه ، نه یم

په ایینه کې خپل خواشیني مخ ته ګورم مدام
ځوک وایي یاره چې خبر دې زه له جاجه ،نه یم

اوس هم زما د زړه په ګل لکه شبنم وریږي
جانانه خلاص دې زه د یاد له احتجاجه ، نه یم

پکې انسان ته د انسان په شان نظر نه کیږي
خوښ د نړۍ له دې بدرنګ ،بدرنګ رواجه،نه یم

اتل افغان

غزل

او ر ته او لمر ته به بیځایه په سجده پریوتم
تا ته راورسیدم خدایه په سجده پریوتم

چې رانیږدې به شوم نو ړنګ ړنګ دیوالونه به وو
چې کوم یو در ته به له ورایه په سجده پریوتم

ستا د ښکلا په تصور کې زندګي تیروم
په هر پړاو په هره سرایه په سجده پریوتم

اوس دې تیرو خطاګانو پیغور نه راکوی
اوس دې خپل ضمیر ته وایه په سجده پریوتم

ما چې د خپل کرم د سیوري لاندې ودروې
ما ته هم هغه لار راښایه په سجده پریوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید شاه سعود

غزل

ما ریشه ریشه با سلو ستا وجود له خپله ځانه
خو په خدای چې یو ذره هم کمیدلې نه جانانه

دا منم چې ټوله لاره څو شیبو کې سر کیده خو
بې قدمه وم په دې چې مزکه نه وه تر اسمانه
ما وی لاس به درنه واخلم فاصلې به درله درکړم
خو چې څنګه رانژدې شوی نو کیسه شوه ټوله ورانه
هر نظر به دا ګڼله چې جهان به رانه ډک وي
هر بدن خپله خوشبو کې ځان ساتلی و پریمانه
څه د سترګو فریبونه څه د رزق بندیزونه
څومره جوخت چې را سره وې دومره لرې وې له ما نه

هره ورځ ورله **سعوده** رنګ او نور زما په کار وي
بیا په سترګو څه کومه چې اشنا شي بې جهانه

جلال امرخېل

غزل

زه لکه بُت، چې سره ګلونه قتلیده، ولاړ وم
چې زما زړه به و ولاړ او که به زه ولاړ وم

خلکو سهار نه تر ماښامه ستا لټون کولو
زه به سهار نه تر ماښامه په لمانځه ولاړ وم
ما وې چې ځان په خلکو ووینم د لمر په تکیه
څومره کمزوری وم، همیش په لمرخاته ولاړ وم
زه له هغې پس بیا په دواړو پښو پریوتمه
زه تر هغې چې ستا اواز مې اوریده، ولاړ وم
چې را په یاد به شوې چې تا له به بنګړي راوړل وي
نو مزدورۍ ته به په لمر او بارانه ولاړ وم
سپوږمۍ په تلو وه، هر سړی په کټ کې پروت و خو زه
د بې وفا د راتلو لوظ رایاردیده، ولاړ وم

جلاله! څنګه مې حیرانه ځان ته ودروله
چې نه واپس ورنه راغلی وم او نه ولاړ وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور څۀ آغاز د امتحان ؟ نور څه انجام د امتحان؟
ژوند سراسر یو امتحان او زه ناکام د امتحان

څه کا میابي؟ څه یې مزه؟ له ما یې مه پوښته جناب
خوف هر نفس د امتحان ، خوف په هر ګام د امتحان
بې خبري لکه یو خوب بې خبري لکه یو خیال
خبر دی خاص د امتحان ، خبر دی عام د امتحان
زه د ازغو نه یم راتیر ازغي مې هېر د ازغو هېر
غم دی د ګل د امتحان غم د ګلفام د امتحان
ګېر په ګناه ثواب کښې زه یم په عجب عذاب کښې زه
اوس امتحان دی زما جام اوس مې هر جام د امتحان
ګونېږم زه د ځان سره نه تا سره ، نه چا سره
خو به نیوکو کښې راځم شو مې کلام د امتحان

ممتازه! اوس هره خامي بالا له پېچ ، بالا له خم
څه امتحان هم بلا خام، څه زه یم خام د امتحان

غزل

په خدای که په ګناه او په ثواب یم کلیواله
په خدای نن سبا بل شانې خراب یم کلیواله

دا کلی عذابونو هم راوینښ نه کړو ، څه او کړم؟
برباد شوم کلیواله ، په عذاب یم کلیواله
زه تا په دې خبره څنګه پوی کړم؟ نه پوهیږم
زه خیال یم کلیواله ، زه سراب یم کلیواله
ملک راپوري خاندي او ملا اړوي مخ
بیخي په لیونیو کښې حساب یم کلیواله
غریبه، زه خاموش یم درته ناست لکه د بت
وتلی ستا له سوال او له جواب یم کلیواله
چې اوسوم نو هیچا هم را او نه کتل.ځه خیر دی
نه سیخ یم کلیواله ، نه کباب یم کلیواله

نیم کلی خو به خامخا خلاف وي د ***ممتاز***
په دې زاړۀ کتاب کښې نوی باب یم کلیواله

ممتاز اورکزی

غزل

ماښامه ! د خمار غونډې يو کس دی زما خوښ دی
ته نورې قيصې څه کوې ؟خو بس دی، زما خوښ دی

چې خپل مې شي چې خپل يې شم. دا نه ده زما وس کښې
ملګرو ! !زما دومره پورې وس دی، زما خوښ دی

بې حسه ، بې سيواده دی په شل ځايه تقسيم دی
خو څه اوکړم ؟ همدغه مې اولس دی زما خوښ دی

دا جسم ، چې په يو ځای راټول شوی دی هم ښه دی
دا زړۀ ، چې په دې جسم کښې تس نس دی،زما خوښ دی

ممتازه ما ګلاب وو ورليږلی چې يې خو ښ وو
ممتازه راليږلی يې واپس دی، زما خوښ دی

ممتاز اورکزی

غزل

له څنګ يې نه پاڅمه نه په ځان ستم نه کوم
مزاجه ! پرې مې ږده اختر دی زه ماتم نه کوم

ښه، چې ته وايې چې غم مه کوه نو نه يې کوم
زما په برخه دغه کار وو دا به هم نه کوم

له ميکدې نه را روان يم ،له دکانه نه يم
د خدای نيکبخته ! هيڅ حساب د دم قدم نه کوم

زۀ خپلې ويرې تنهايۍ ته دومره اوغړيدم
چې د سراب سترګه شوم هيڅکله به نم نه کوم

ممتازه ځان خو په جنت پسې وژلی نه شم
الله ګواه دی دومره خوف له جهنم نه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال امرخېل

غزل

دا نوی رنګ په دې ګلاب غزل کې څه و چې و
دا خو زما د زړه د زخم ټوکېده و چې و

له جنګه پس دلته ژوندی فکر بیا پاتې نه و
او هغه هم د مرګ په خوب باندې ویده و چې و
ما ورته وېل چې بې له تا خو قیارمت و په ما
سترګې یې پټې کړې په اوښکو وېل یې ښه و چې و
هغه هم ستا په اراده شو ، هغه هم پرېښودم
زما په ټوله زندګۍ کې دا یو زړه و چې و
د ماشومتوب په کیسو ټوله فلسفه ختمه ده
مور به مې وې چې یو پاچا و چېرته نه و ، چې و
په یوه کس پسې مې زړه وکړې لمبې چې نه و
په یوه کس پسې مې زړه اوبه اوبه و چې و

جلاله ! ستا د رسوایۍ کیسه چا نه وه کړې
خو ستا غزل و په دې ښار کې خوله په خوله و چې و

مشرخان ناظر

غزل

د غره لمن، نرۍ شمال ، سپینه کیږدۍ او شپېلۍ
د شنو نښترو زمزمې، ستورې سپوږمۍ او شپېلۍ

د جانان یاد ، درد او فریاد بل د مړو اوښکو ډیوې
د شبګیر شپه، د غم تپې، ژړا سلګۍ او شپېلۍ
د چا تصویر دې لکه مړئ راته پروت پرې ویر کړم
ورته کووم د غم سندرې غرنۍ او شپېلۍ
د عشق جنون ،دا تریخ بیلتون او دا یو اځې ژوندون
د ارمان چیغې مې راخیژي له مرۍ او شپېلۍ
زړه مې نادان، حسن پرست، په فراقت کې دیار
له مانه غواړي هره شپه د خوب ګولۍ او شپېلۍ

بیا **مشرخان ناظر** د سوز ډکې نغمې غږوي
یو اځې ناست، تیاره ماښام، خړه سیلۍ او شپېلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاروق دیدار

غزل

د خوښۍ وخت کې راسره وو خو په جنګ کې نه وو
چې مې پکار شول نو ملګري بیا مې څنګ کې نه وو

دلته پدې ځمکه شناخت د انسان ګران ؤ ځکه
چې ځیري خلکو بدلولی په یو رنګ کې نه وو

څنګه په نه خبره مخ اړوي نه راګوري
دا عادتونه خو یو وخت په تا ګلرنګ کې نه وو

هغه خوشبو مې ټولی حس کړلې ستا د وجود
کومې خوشبو چې کشمالو او په لونګ کې نه وو

دیداره! بیا درنه انصاف غزل کې ندې شوی
ټول صفتونه د اشنا دی په اهنګ کې نه وو

فاروق دیدار

غزل

څه به د ژوند د رنګینو د موسیقۍ مزه وي
څه به زما د میرات مړې زندګۍ مزه وي

څلور دیواله د کوټې او هم شیندلی هوس
زړه به دی خوري یواځې دا د خاموشۍ مزه وي

د ستا د شان سره چې ښایي داسې کله یو مونږ
څه به زمونږه د نیمګړې بندګۍ مزه وي

نه به همداسې وي رنګینه پرې دهوکه چې نشئ
نه به همداسې خیارل کوه ددی نړۍ مزه وي

د چا وجود په خوشبویو باندې چې رنګ شې ذره
دیداره بیا به دی د شعر د شاعرۍ مزه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورا جان بهیر

غزل

ورک ځان پسې وهمه لاس او پښې تپه تیاره کې
راګیر یمه د بندې دایرې کومه نقطه کې

لوګیږم که ښکاره یې شوم د سرو سترګو لمبه کې
زما په تماشه به شي په خپله تماشه کې
ما ټینګ په غیږ کې ونیسه وهمونو یم اخیستی
بل ور راپسې وتړه د ننه په کوټه کې
ته غلی ! جل وهلی روح نن ښه دمه کومه
په ټکنده غرمه کې او په سپینه لوپټه کې
حیران یم چې ساه ګانې یې په مخکې رژیدلې
نو ولې یې ونه ریږدیدې ګوتې په ماشه کې
دردونو ! خیر که ما ورپسې ډیرې شپې رڼې کړې
اخر مې لالې وموندو د ستورو په جرګه کې

بهیره! د دې دور تضادونه عجیبه دي
جنګونه په جومات کې او لمونځونه په حجره کې

خدایداد خیرخواه

غزل

جانانه مه ږده د غمونو راله غر په اوږو
زه خو په یره ګرځومه دا خپل سر په اوږو

ورې ماشومې د پلار قبر ته ژړل ویل یې
ما که پخلا نن راله بیا راکه چکر په اوږو
زما د مینې یو همدا کرامت منئ که نه؟
ما ژړولي ملایکې دي اکثر په اوږو
چې ښه د کار شي نو په خپله یې له کاره باسو
مونږه قبرونو ته راوړي دي سره زر په اوږو
دا سړی څوک دی چې ټوپک یې په اوږه ایښی دی
دا سړی ولې ګرځوي ځان سره شر په اوږو

چانده کېده ددې وطن د جوړېدو لپاره
خیرخواه راوړی وو د خپلې کوټې ور په اوږو

بصیر الحق عادل

غزل

څو مره ژر خپه شمه او څو مره ژر خوشاله شم
وه انسانه کله چې را وروسته ستا له خیاله شم

زه د محبت په یوه داسې حد کې ګیر یمه
یوه شېبه چې لیرې رانه درد شي نو بد حاله شم

ته خپل نفرتونه کوه زه به محبت کووم
داسې یوه سیالۍ کې دې بیخي پاتې له سیاله شم

ښنو ته دې درټیټ شمه په چغو چغو وژاړم
جانې وه مورجانې چې خبر ستا له کماله شم

کله دې یې ترلې دا دعا یې لپه کړې وه
خدای دې کړي چې زه هم د **عادل** دوی کلیواله شم

قدرت الله درمان

غزل

ستا د زلفو په دیوال ګوتې راکاږم
د تېرو غنو په جال ګوتې راکاږم

په صفت کې دې کمی رانه وه نه شي
په خپل خیارل ډېرې په خیارل ګوتې راکاږم
خوب کې وینم په رخسار دې لاس وهمه
د وربښمو په دسمال ګوتې راکاږم
مات کودړي به یې بیا پیوندومه
په مات زړه مې د کولال ګوتې راکاږم
ستا د ښنو ډک صندوق مې راخلاص کړی
په سکروټو کې کنګال ګوتې راکاږم
خوله غوښتل لرې خبره ده درمانه
په ویښتو کې یې په سوال ګوتې راکاږم

درمان ګله ښکلی عکس به مو راشي
ستا تر څنګ چې مې په شال ګوتې راکاږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس انتظار کامه وال

غزل

بس که ښه ؤ که خراب ؤ انتخاب ؤ
د یو چا د خولې ځواب ؤ انتخاب ؤ

د تقدیر دویش په هرې برخې خوښ وم
وخته ! ستا که هر عذاب ؤانتخاب ؤ

محبت ؤ که ځوانی وه که ارمان ؤ
میکده وه که مهراب ؤ انتخاب ؤ

چې یې شکل ؤ ستا شکل سره ورته
که نرګس ؤ که ګلاب ؤ أنتخاب ؤ

که **میرویس** نورو له هر خنګه ؤ وبه
ماته ګران خانه خراب ؤ انتخاب ؤ

شفیع الله مصور

غزل

کربلا بې که په وینو باندې سره شوه
د حسین جذبه سره نه شوه، توده شوه

دا د چا د وینو، اوښکو تسلسل دی؟
دا سینه د ځمکې څه باندې لمده شوه؟
د یو چا په انتظار پښتنه پېغله
په څلورو دېوالونو کې زړه شوه
د ساقي د تندې ګونځې پرې مسکۍ شوې
چې توبه رانه په ښښلو کې اوږده شوه
ستا پر وړاندې مې له یاره ووتله
که خبره مې په شونډو کې ویده شوه
ته یو اځې، خو خبرې دې وې ډېرې
موږه دوه و، خو خبره مو یوه شوه

اوس هر چا ته په کې خپل تصویر ښکارېږي
ستا تصویر خو **مصوره**! ائینه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال ثاقب

غزل

بې لـه تانـه هـم سـاه اخېـستى شـمه تـه لاړه شـه
زه به مې په خپل وجود کې ځاى شمه ته لاړه شه

پرېږده ! چې لمبه شمه لوګى شمه ته لاړه شه
اوس د زنـده ګـۍ غمـونـه وړى شـمه تـه لاړه شـه
بيـا بـه دي لـه تلـو نـه پـس لمنـه د زړه وڅنډم
بيا به لکه خپلې اوښکې توى شمه ته لاړه شه
نور به نو په ما باندې له دې نه پورته څه وشي !؟
دومـره ده چـې روغ بـه لېـونى شـمه تـه لاړه شـه
نـه ! نـه ! تـه زمـا لپـاره شـاتـه-شـاتـه مـه ګـوره
نه ! نه ! زه ژوندى پاتې کېدى شمه ته لاړه شه

تل به مې په زړه کې ستا د مهر ډيوې بلې وي
تاپسې پـه ورکـو لارو تلـى شـمه تـه لاړه شـه

کرن خان

غزل

لـه تانـه بـه ځـو وارې شـمه ځـار لـه تـا قربـان
زمـا خـو داسـې زړه دى لکـه لـوى افغانسـتان

پـه تېـر عمـر دې بيـا پـه ځـان مَـېن کـړم لېـونۍ
زړه ډېـر څـه راتـه وايـي، خـو وېرېږمـه پـه ځـان

ستا غم لکه اولاد راباندې ګران دى نور يتيم يم
بچى د غريب پلار يمه وطن مې هم دى وران

دا دومره عمر چرته وې جانانه په خير راغلې
اوس ځمکه هم ښايسته شوه مهربانه شو اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غني هاشمي

غزل

که د نرۍ له شپېلۍ غږ د يکه ځار پورته شي
هوسۍ به ګرد کېني، ګډا ته به ښامار پورته شي

راځئ د کرکو چم ته يو سو يار قربان ملګرو
چې د لمبو له تله ښکلی لاله زار پورته شي

پړانګ بيا له ستنوني کلک نيولی دی د بلاربې هوسۍ
خو زه يې اورم چې اسمان ته يې کوکار پورته شي

بيا به ګلپاڼې وروي لاندې د کاڼو پرځای
که د ژوندون ځلي ته څوک د عشق پرلار پورته شي

شي به راشنه د «**هاشمي**» د احساس سوې ځمکه
له سوو ځانګو که د شنو هيلو بهار پورته شي

غني هاشمي

غزل

لمبې وې د انسان له سوي ځانه جيګېدې
وريتې چيغې د خدای تر لامکانه جيګېدې
خندا د يوه قاتل او سوې ساندې د مقتول
دا دواړه سره يو ځای مسلمانه جيګېدې
تا سر ټيټ کړی نه دی، نو د سر د غوځېدو
دا نوې پاليسۍ به خود افغانه جيګېدې
قربان دې شم، چې ولې لا هم پوه نه شوې باچا ؟
د دېو له هرې ناستې پښېمانه جيګېدې
يو وخت وو، چې به تا ته داسې ټيټې ټيټې نه وې
يو وخت مو سترګې تا ته هم شيطانه جيګېدې
ای کاش چې ماتې ګوتې زموږ د سوو اسويلو
د وخت د قاتلانو تر ګرېوانه جيګېدې
پرون ابليس وژلې پرښتې د هسک پرلار
په لاس يې چې ښېرې مو تر يزدانه جيګېدې
نن بيا عرش کې توبه توبه نارې د پرښتو
دا ستا په حال زما افغانستانه جيګېدې
وې ناست (**هاشمي**) بيا د سرو سکروټو پر غونډۍ
سپرغۍ ستا د غزل له يار قربانه جګېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرر ساپی

غزل

بس دی چې سترګو کې اوبه درپسې وګرځوم
دا سې نو مه کوه چې زړه درپسې وګرځوم

ته چې مخ کومې خوا ته واړوې رڼا وکړې
زه نو هم هغې خوا لېمه درپسې وګرځوم

د ګېډۍ زلفو بار دې درون دی نازولې نجلۍ
خوښه دې نه ده چې دا زه درپسې وګرځوم

ډېره موده وشوه چې نه ښکارې او نه دې وینم
چېرته په شونډو کې خواږه درپسې وګرځوم

شرره یاره ته به یې که ته به نه یې یاره
که زه لشې بانه درپسې وګرځوم

حنیف حیران

غزل

هیروم دی خو په زړه کی را په یاد شی
کنهګار نشم لمانځه کی را په یاد شی

که می هر څو یی له زړه ځینی ویستلی
نوم دی بیا راشی په خوله کی را په یاد شی

هیرولو ته دی کوم ځای سړی لاړ شی
زه پو هیږم لا په غره کی را په یاد شی

د همزولو له اتڼه ځینی وځم
د همزولو په واده کی را په یاد شی

لکه لمر په را ختلو کی دی ګورم
لکه لمر په پریوتو کی را په یاد شی

حنیف حیران

غزل

ستا د غونډې زنې خال ته پاتې کیږي
پسرلی دا ځلې کال ته پاتې کیږي

پښتنو لره نور زهر خوړل بویه
که تر دې هم ابتذال ته پاتې کیږي

دې یارانو مې ماضي کې څه موندلي؟
چې نه وړاندې ځي نه حال ته پاتې کیږي
دا مین له خپله مرګه ځکه تښتي
په ژوندوني یې وصال ته پاتې کیږي
ځئ ! په خپلو ماشومانو زده کړې وکړو
ګني دا ډیوې شمال ته پاتې کیږي
زه مې خپل زړه ولې تا باندې تاوان کړم
مات منګی بېرته کولال ته پاتې کیږي

د تمبل شاګرد په څېر شولې **حیرانه**!
هر ځواب دې بېرته سوال ته پاتې کیږي

شفیع الله مصور

غزل

په خپلو روایارتو نه، سېوا کوي خالقه
احساس مې په دې حال هم ستا رضا کوي خالقه

دا بس نه دی چې خپل تصویر د بل چا په نوم ژاړم؟
حالات ! د جبر کومه انتها کوي خالقه
چې دا دې د بنده د اختیار کومه مرتبه ده؟
چاړه مې په مرۍ ږدي بسم الله کوي خالقه
قربان دې د کلام سپېڅلو تورو نه، توبه او
ملا یې راته څرنګه مانا کوي خالقه
تر هغې د سبا سترګې همداسې ویدې پرېږده
تر څو چې راته دا سترګې رڼا کوي خالقه
خو تا راکړې دوه سترګې، یو زړه مې ورته ورکړ
نو اوس رانه د څه شي تقاضا کوي خالقه

تر څو به د خپل ژوند د لمبه فکر **مصور** وي؟
تر څو به نو په خپل تصویر ژړا کوي خالقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه نواز باقر

غزل

هیچا ونه لیدې زما د ژوندانه تنها کې
په ډېرو چیغو مې را وختې په خوله تنها کې

د وخت غربت د ژوند لټون او انتها د مینې
د چا لاسونه د چا پښې او د چا زړه تنها کې

اوس به مې تنده ماته کړې وي پرې تږې یمه
د خدای نه ځار شمه اوس نه کوي اوبه تنها کې

چا ټکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟؟
سحر وختي مې ولیدې د کور په وره تنها کې

باقره! ما په داسې ښار کې ژندګي تیره کړه
چې نه سندرې خلک پېژني او نه تنها کې

ګل رحمان رحماني

غزل

څوک "د درې مورچل" او څوک هم د "فولاد" مین دي
هغه ډېر کم دي چې په خپل غره او هېواد مین دي

ورپسې نه مرمه، خو ستونزه مې بس دغه ده چې
ځینې خیالونه مې پخوا د چا په یاد مین دي
څه رنګ په رنګ مې ژړوي، څنګه مې وینې زبېښي
ته به وا دوی زما په اوښکو او فریاد مین دي
دلته د بڼ ګلونو هم خپل طبعیت هېر کړی
له وږمو تښتي، په توپان مین، په باد مین دي
زه د ګلپاڼو هار وړم دوی مې تر داره بیایي
دوی را لوی شوي په چړو کې، په جلاد مین دي

د ژوند جنت یې د دوزخ له سرو لمبو نه ځار کړ
د هدیرو خلک لا هم په "زنده باد" مین دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

حیات الله ګهیځ

غزل

په تهمتونو رنګ جامې درسره ښې ښکاري
له کلي مه ځه ! دا کوڅې درسره ښې ښکاري

اوس مې رېښې رېښې ګرېوانه پورې ځله خاندي
تا راته وېل چې زولنې درسره ښې ښکاري

سره لوپټه سره اننګي او تکې سرې شونډې
بس ګرځوه يې دا لمبې درسره ښې ښکاري

سپرلیه شین ځادر په منډه منډه مه ټولوه
زمونږه غرونه او دريې درسره ښې ښکاري

ګهیځه ! پام د میخانې دروازه بیرته نه کړې
دا ځونډۍ داره شنې تسبې درسره ښې ښکاري

اتل افغان

غزل

مخامخ به کېنو اینه به منځ نه لرې کړو
یه زما هم شکله فاصله به منځ نه لرې کړو

څو به را ایسار یو د کوډګرو منترونو کې
ځه چې نور بهر شو دایره به منځ نه لرې کړو
مونږه د تاریخ په نوم وختې غولېدلي یو
بس دی تېره شوې زمانه به منځ نه لرې کړو
ولې مو د یو بل د راتلو لار بنده کړې ده
کور چې مو شریک دی، دروازه به منځ نه لرې کړو
بیا به د وژلو اراده یو بل ته نه لرو
داسې چل به وکړو خزانه به منځ نه لرې کړو
کم تر کمه ستا دا انتظار خو به مې نه وژنې
ته که بیا راتلې هم خو وعده به منځ نه لرې کړو

مونږ که په رښتیا زړونو کې خپله رڼايي لرو
ظرف به مو بیا دا وي، چې ډیوه به منځ نه لرې کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس انتظار کامه وال

غزل

نه داسې نه ده چې به دومره په اسانه کېږي
دچا د زړه ساتنه ګرانه ده په ګرانه کېږي

حیران په دې یم بې له تا مې ژوند تیریږي څنګه
څنګه مې یاره ګوزاره اوس بې له تانه کېږي
زه خپل دښمن په دې بخمه غچ ترې نه اخلمه
خیر دی انسان دی خامخا خطا انسانه کېږي
چانه یې وګټمه چانه یې تپوس وکړمه
زما په ګران وطن تیری له هرې خوانه کېږي
ددې ولس خلکو کرلی فصل وسوزیده
ددې ولس ګیله له تا ځنې بارانه کېږي

چې د نفرت ډکو حالاتو کې وسیږمه زه
میرویسه، ځکه خو مې ویره له خپل ځانه کېږي

سید مرسلین متین زی

غزل

سترګو ته دې نه ګورم خمار به رانه پاتې وي
ژوند به رانه پاتې وي روزګار به رانه پاتې وي

نه کنه زما د پرهرونو پروا مه کوه
تاته به درګورمه پرهار به رانه پاتې وي

نه ، نه مړه ماته د لفظونو ښکلا مه ښایه
څیرې به غزل کړمه معیار به رانه پاتې وي

بیا مستو څپو ، د کلي شور په سر اخیستی یم
کلی به مې خپل کړمه او ښار به رانه پاتې وي

پربده **متین زیه** ستا غمونه په سر نه وړمه
پربده د جانان د زلفو شمار به رانه پاتې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن ولاړ

غزل

د دې خوبونو اباد ښار ته به نور اور واچوو
چې نه ختمېږي انتظار ته به نور اور واچوو

اوس دې د یاد مرغه په بل نښتر کې ځالې وکړي
زړونه به سخت کړو دې چنار ته به نور اور واچوو

یوه خبره په کې هم د حق له پاره نه کړي
دې بې ضمیره اقتدار ته به نور اور واچوو

چې هره ورځ ورته د غره د سره لاندې راځم
د تصویرنو دې قطار ته به نور اور واچوو

چې هر نظر دې په نفرت راستنوي وي حسنه
د محبت داسې اظهار ته به نور اور واچوو

قدرت الله درمان

غزل

ایله ارام شومه ایله مې لږه ساه واخېسته
زما نامه چې د رقیب په وړاندې تا واخېسته

په بېلتانه مې زندګي دغسې ودوړېده
لکه میده خاوره له ځان سره هوا واخېسته
نور په پیرانو بې باوره شومه کار نه کېږي
لاړم د یوه ملنګ شاعر نه مې دعا واخېسته
هغې به دومره جدایئ کې ژوندون څنګ کړی وي؟
ما به چې تش ووې چې ځم (دي) به ژاړا واخېسته
زما د ډېرې مړاوي هیلې په ناڅا راوستې
په ترنم چې غرنۍ سندره تا واخېسته

ښه چې زما غزل خواږه نه دي د زړه درمانه
په اورېدو دې یې بېګاه ولې ناڅا واخېسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله ژوند

غزل

ساده ساده ژوندون ته نوی رنګ ورکول غواړي
بې سازه ورځو شپو ته لږ آهنګ ورکول غواړي

د مینې او د وینې تړون خپله نور ټینګېږي
فقط د ننګ او جنګ کیسو ته ځنګ ورکول غواړي
پۀ څومره بې نیارزۍ کې د ځوانۍ پۀ خوب اودۀ دی
راویښ یې کړه بنګړیو ته دې شرنګ ورکول غواړي
ګرم نۀ دی دۀ نشه د لونګین لیدلې نۀ ده
دا بنګ ترې یوې خوا ته کړې لونګ ورکول غواړي
د علم دولت سوزوي د خېټې جهنم کې
بچو ته د قلم پۀ ځای کولنګ ورکول غواړي

ملنګ د پاکې مینې یې د خیارل کندر ته راغی
نو ځکه (**سوله ژوند**) د زړۀ قلنګ ورکول غواړي

ثانیه ارمان

غزل

نه له اقراره چرته ځي نه له انکاره وځي
ستا په اوږدو اوږدو وعدو سړی له کاره وځي

جوړې لمبې مې دزړګي دننه پاتې نه شوي
خړ خړ لوګي چې د بر کلي له چناره وځي

هغه چې خپل کلی پرېږدي څه لېونی خونه دی
ستا په پېغور باندې شرمېږي ستا لپاره وځي

دژمي لنډې لنډې ورځې پکې ستا یادونه
دا لېوني به دې اخر هم له روزګاره وځي

څوک یې دبندو دروازو سیوري ته هم نه پرېږدي
ارمان ګرم نه دی چې په نیمه شپه له ښاره وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسر ملاجان

غزل

ډېر په دې څيزونو پيره ! غلطېږو
او ږدې زلفې په لېشت رېره ! غلطېږو

چې پېسې وي ښکلې پېغله وي بوتل وي
بيا چه څه غواړې وزيره ! غلطېږو
د چا زلفو کښې تر ډېره وخته ګير وو
ځکه تا باندې زنځيره ! غلطېږو
عربې باندې پوښتنې له مونږ مه کړه
يه منکره ! يه نکيره ! غلطېږو
انسانان يو پرښتې خو مونږ څه نه يو
څه نا څه خو به ضميره ! غلطېږو

نور تر کومه په دې هورو او غلمانو
ملاجانه دسته ګيره ! غلطېږو

قيس هاشمي

غزل

ډېوه مړه کړه ويده کېږو
توره شپه کړه ويده کېږو

ځه د ژوند خوږه سندره
زمزمه کړه ويده کېږو

ځان غزل کړه ويده کېږو
ما تپه کړه ويده کېږو

وخت خراب دی ورشه بنده
دروازه کړه ويده کېږو

قيسه راشه په سرو شونډو
خوله خوږه کړه ويده کېږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید لقمان حساس

غزل

زه خو اوس ستا شومه ته دا غزلې ولې لیکې ؟
داسې خفه او ناروا غزلې ولې لیکې؟
ستا هغه بیت (چې ته زما شې شاعري پریږدمه)
هغه دې هیر دې؟ته اوس بیا غزلې ولې لیکې
ګوره ملګری دې پوهیږي چې نامه مې اخلې؟
حساسه مړ شې ته په ما غزلې ولې لیکې؟

***

محمد عمر ښېوه وال

بیتونه

نه پریږدي د سر سړي
وژني د هنر سړي
دا د پښتنو دښمن
ولې په ټټر سړي
خدایه ته نور وساتي
زموږه د لښکر سړي

سوله ژوند

غزل

بس همدا اسې ننواتې ننواتې
نورې بس کړه دا میراتې ننواتې

زما زړه کې درته غر د ګیلو پروت دی
ستا په مخ اوښکې راماتې، ننواتې
ستا شوخۍ لکه چې ستا په واک کې نهٔ دي
په معصوم نظر کې ساتې ننواتې
هسې نهٔ چې مرور شې رانه پاتې
ګله ! نورې رانه پاتې ننواتې
ستا د زور نهٔ یم بېلتونه لهٔ ناکامه
درولمه دومره زیارتې ننواتې

هغه خپل زړه نه مجبوره شي پخلا شي
تهٔ لهٔ **سولې** سره زباتې ننواتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرالرحمان بېتاب

غزل

ارمان، باور، ښایست، زړګی په کې ستم هم یو څه
زه باوري ستا په دروغو باندې، یم هم یو څه

یو د ښکلا احساس، بل درد په ټول وجود مې هاوي
زه چې درځمه ستا په لور، نو درنه ځم هم یو څه
زه خو فطرت د ښایستونو ذخېره ګڼمه
ځکه په غوږ کې کاغذي ګلونه ږدم هم یو څه
نن چې اذان د نوښت کړي، غزلخوان دلته دي
باور لري په خپل هنر او په قلم هم یو څه
انسانیته! په تا شرم او که ویاړ احساس کړم
نن دې غندمه او سبا ته دې لمانځم هم یو څه

ستا د وجود نازک احساس ما کې تیارې خوروي
که د رڼا برخه لري، نو د تورتم هم یو څه

عابد ندیم

غزل

ستا په لیدو مې داسې زړه خراب شي
چې نه په حال پاتې شي نه خراب شي

ژوند تانه پس هغه حالت وګڼه
چې په کاغذ واوړي اوبه خراب شي
ما وی سګرټ مه څکه خراب به دې کړي
وی د خرابو نه به څه خراب شي
زړه سره دومره مینه نه ده پکار
چې نازولي شي واړه خراب شي
شېخه اعمال که د زاهد وګورې
کېدای شي خپله دې ماغزه خراب شي

ندیمه نوره یې نامه هېره که
ګینې د خولې خوند به دې ښه خراب شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

گل محمد مهد

غزل

زړۀ چې مې ستا په لور روان وي زړۀ نازړۀ وي روان
لکه یتیم ماشوم خفه خدا زده په څۀ وي روان

په هغه شپه شکر وباسم چې څوک هیڅ نه دي مړۀ
په کومه شپه چې په اسمان کې ستوري نۀ وي روان

زموږ د ژوند هره لحظه کټ مټ هماغسې ده
لکه په خوب کې چې کوم کس پر سر دغرۀ وي روان

د دغو خلکو یو عجیب خاصیت همدا ،هم دی چې
څومره چې سیخ ورسره ځې هومره کاږۀ وي روان

د دې وطن حالات تر دې ځایه راورسیدل
څوک چې صحرا ته ځي نو هم په اوداسۀ وي روان

مصطفی سالک

غزل

ستا د اوربل، ستا د رخسار، ستا د لېمو کیسه ده
څه مختصره اوس زما د ورځو شپو کیسه ده

ما ته ښکاره ده د شبنم او د گلاب فلسفه
زما په غېږه کې بس ستا د غوړېدو کیسه ده

په گلورین خلوت کې ستا د شونډو لمس غواړم
دا په جنت کې د خوږو خوږو لمبو کیسه ده

څه چې د ځوان هوس په واک کې د ژوند واگې ورکړو
گنې پیل شوې اوس زموږ د زړېدو کیسه ده

ته نظریه په محبت کې د تعمیر نه لري
تا ته خو زړونه ماتول هم د بنگړو کیسه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید مرسلین متین زی

غزل

ماته دې مه ښايه د مستۍ زندګۍ تصويران
ما سره شته مړې زما د ملنګۍ تصويران

بيګاه مې ښه په چيغو چيغو ورته وژړلې
ما سره جيب کې ؤ يو څو د لېونۍ تصويران
په مېکده کې مې ښه ډېره مستي کړې وه چې
پټ وه اخيستي چا زما د بېخودۍ تصويران
يو داسې وخت ؤ ما په زړونو بادشاهي کوله
وګوره دا مې دي ملګريه د ځوانۍ تصويران
زه د دې وخت له حکمرانه خود ګيله کومه
چې دې ونه ليدل زما د بېوسۍ تصويران

خپله دې نه کړه متين زيه خدای دې خوار نکه
په آور يې وسېزه د خپلې ګاونډۍ تصويران

نجيب تنها

غزل

د دېنه مخکې چې د سترګو د معياره اوځم
کېده به واخلمه او زه به ستا د ښاره اوځم

نور مې باور ستا د وعدو سره تړون نه کوي
نور به زه ستا کړي لوظونو د اعتباره اوځم

يو خوا غربت يمه راغيستی بل خوا ستا يادونه
که خوب او نه کړمه سحر به بيا د کاره اوځم

بغير لته مې د بل چا په خوله صفت بدې شي
چې ته مې نه ګورې نو زه به د سنګاره اوځم

هزار غمونه دي چې زه يې بې د اوښکو خورمه
دا هو ستا غم دی چې اکثر زه د اختياره اوځم

تنها! تا وايه چې کوځې ته مې اوس ځله راځې
زه اوس د بل يمه نو ځله ستا لپاره اوځم

وصي ابهام

غزل

چې دعاګانې دې له زړه راپسې وشيندلې
د بڼو اوښکې دې لېمه راپسې وشيندلې

څوک چې له کوره ځي اوبه ورپسې شيندي خلک
تا د ګلاب پاڼې په څه راپسې وشيندلې

د زړه لمن مې له غمونو تشه شوې نه وه
وخت اندېښنې د ژوندانه راپسې وشيندلې

هغه تصوير مې مورې اوس هم په لېمو کې اوسي
زه چې روان شوم تا اوبه راپسې وشيندلې

ابهامه بيا رانه ازار شولو د چم ليونی
بيا يې تهۍ د ګريوانه راپسې وشيندلې

جعفر الماس

غزل

په زيارتونو باندې نه کېږي په دم نه کېږي
دا درد د مينې درد دی هيڅ ورسره هم نه کېږي

په دې يربړمه چې زړه مې کاڼی شوی نه وي
ډېره موده وشوه چې سترګو کې مې نم نه کېږي
(ځنې کارونه د ټوپک نه بغير نشي کېدای
ځنې کارونه داسې وي چې په قلم نه کېږي)
ته خپلې اورې او د بل سړې ته غوږ نه نيسې
مانه درپاتې يارانه په دې رقم نه کېږي
موږ پکې څه وو ايو پريکړې د تقدير دې ګڼې
چې څه روان دي او څه کېږي دا خوسم نه کېږي

جانان په کړې وعده بېرته پښېمان شي وايې
ښه نه غواړمه الماسه په قسم نه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال امرخېل

غزل

د لوپټې سره دې ونیوې په خوله کې ګوتې
ځار دې له شرمه نور مې مه وهه په زړه کې ګوتې

ما ستا د زلفو په تارونو باندې وتړلې
زما له ګوتو ښویدې په بارانه کې ګوتې
ډېرې زما د نیتې کرښې په کې څه له کارې
درنه به پاتې شي جینۍ په دیواله کې ګوتې
د عشق له درده مې کړه داسې ناګهانه چغه
لکه ماشوم نه کله ونښلي په وره کې ګوتې
تر څو چې ته د زړه ګلاب راته رالیږې په کې
اوبه اوبه به وي له ما نه په ویارله کې ګوتې
په رکاتونو کې خطا کړم د بنګړو ماتیدو
د سودا یارنو غوندې شمارم په لمانځه کې ګوتې

ستا جدایۍ په خپل نصیب کړمه حیرانه پاتې
جلاله و مې سوځیدې په تناره کې ګوتې

سید شاه سعود

غزل

بند په بند د ژوند په زولنۍ تړلي شوي یو
پس له مرګه هم په زندګۍ تړلي شوي یو

اوښکې یو تړون مو تر لمنې غزولی دی
سترګې یو په خپله جدایۍ تړلي شوي یو

مونږه د تسپو دانه دانه په زړه ویشلې ده
ځکه د وریښمو په رسۍ تړلي شوي یو

خپله ازادي مو په خړپوسو کې ساتلې ده
مونږه ماشومان یو په سیزنۍ تړلي شوي یو

څه وکړو **سعوده** چې سیلاب راپسې نه راځي
تل به د دریارب په بله جۍ تړلي شوي یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

حضرت نسبوه وال

غزل

څومره ساده ګي چې لرم دوه دومره غرور لرم
سر به له وطنه ځار کړم دا عزم ضرور لرم

خدای دې ما محتاج نه کړي د بل قانون او ژبې ته
خپل لرم قانون قرآن خپل فرهنګ کلتور لرم

نه غواړم خاني او نوابي د بل د لاس لاندې
خوښ یمه آزاد په ملنګۍ کې دا دستور لرم

حال یې د فرعون شي چې څوک کبر په ما کوي
مست شوم سمندر غوندې شور لرم سرور لرم

نه مې پرېږدي خپل ژوند ته خپل کور کې دا نور خلک
وايي ***نسبوه وال حضرت*** چې کوم ګناه قصور لرم

درد

دوه بیته

دا لاڅه پښتو ده چې دې هېر کړمه
دا سې پښتو وکه، رایاد یې ړه مه
نه غواړم خوندونه درنه نه غواړم
ای د ځوانۍ عمره خو تیرېږه مه

***

محراب ګل مخلص

دوه بیته

دا خپل ژوندون مې رسومه تر اجله پورې
په خطرناکو لارو ځمه خپل منزله پورې
ای ددغه دور حاکمه زړه دې یخ شو کنه؟
چې اور دې بل کړ له خیبره تر کابله پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیس هاشمي

غزل

ته راته وګوره دغه خو نه یې
هېر مې شول وی رښتیا دغه خو نه یې

مور یې ورغږ کړه په کټ کټ مه خانده
ته خو اوس پېغله یې وړه خو نه یې
غزل غزل مې کړه ټپه ووایه
ګرانې ژوندی یې کنه مړه خو نه یې
کباب کباب شوم چې درومې کتل
اور دې راپورې کړ لمبه خو نه یې
مورې ! نه نه تا مرګ ته نه ورکوم
مورې ته ځوانه یې زړه خو نه یې
بېګا چې تږې شوم ومې پوښتل
ای زه اوبه غواړم ویده خو نه یې

قیسه په دې عمر کې داسې غزل
قیسه لالیه نابغه خو نه یې

اباسین یوسفزی

غزل

هر څوک زما غوندې ساده نه وي چې زیار وباسي
خلک پښتو مښتو په تندر ولې کار وباسي

دوی هر منزل ته په لنډو د رسیدو قایل دي
پښتانه ځکه په سمسور پټي کې لار وباسي

د داسې باغ به اخر څوک وي چې پالنه وکړي
چې ترې مالیارن پخپله بوټي میوه دار وباسي

سکنیه روره ! د شین سترګي په پښو مه پرېوځه
لالا ایتم هرې غوټۍ نه د کوکنار وباسي

یاران خو پرېږده دښمنان یې هم په ځان مئین کړل
ستا **اباسین** خلک په دې جرم له ښار وباسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورالحبیب نثار

غزل

سحر، صبا، د چینې غاړه او روانې اوبه
جانانه ما له خدایه غواړه او روانې اوبه

د چا د مست غزل په شانې زړه ته لاره کوي
ستا د ګړې په شانې غاړه او روانې اوبه
د خپل تصویر په تماشه، تصویر اوبو وړی دی
جینۍ ده ځای په ځای ولاړه او روانې اوبه
چې په غزل کې مې راځي، مناسبت به لري
د ترهېدلي ښکلا ژباړه او روانې اوبه
د چا لېمې له اوښکو ډکې، د چا شونډې وچې
خدایه یو ځای کړې دغه شاړه او روانې

څه عجیبه شانې یو خوب دی چې همېش یې وینم
نثاره ته او هغه دواړه او روانې اوبه

جاوید شاه درمان

غزل

دومره غریب وم، چې ګېډلو له یې ستنه نه وه
بلا مو ده زما قمیص پورې لمنه نه وه

غریبي داسې چې ازغی هم په ازغي وباسم
قسمت مې داسې چې په ټول کلي کې غنه نه وه

څه بلا ګران دي د پردي جیب نه پیسې وباسل
نن مې لېدل د یو مزدور د لاس څرمنه نه وه

د خپل احساس د سیوري لاندې مې دمه وکړله
د ښار کوڅې ټولې پخې وې، پکې ونه نه وه

درمانه تلی میکدې ته وم واپس راغلمه
په دې خبره چې د مور راته بښنه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درویش دُرانی

غزل

د یار وزلفو ته به ځېر ومه تر ډېره پورې
ځوړند به زه په دې ځنځیر ومه تر ډېره پورې

مور که به څه هم د دوښمن وه؛ خو چې بوره به شوه
په خدای چې زه به هم زهیر ومه تر ډېره پورې

جانان ویل چې دا زما د یارخو زر به ستا وي
په دې خبره زه امیر ومه تر ډېره پورې

زما د خپل بخت ستوري نه وو، ستا د زنې خال و
چې زه یې لاندې تر تاثیر ومه تر ډېره پورې

د دغه خلکو ساده توب دی تر دې حده پورې
چې زه **درویش** هم پکې پیر ومه تر ډېره پورې

محمد ګل منصور

غزل

د کلیوالې مینې اور په زړه کې بل کړه زما
رومال راولیږه! نامه ورباندې ګل کړه زما

پردې راوړی نه خپلېږي خو یو سوال کومه
خدایه! بس دغه یو پردی راوړی خپل کړه زما

ویل یې واه واه ته شاعر یې څه یو کار خو وکړه
ما ته غزل ولیکه، یاد پکې اوربل کړه زما

آخر مین دې یم، په خوا مې داسې مه تېرېږه!
خازې د قبر په نازکو شونډو ښکل کړه زما

منصوره! زه چې له خپل کلي نه وتم ویل یې
درسره تلی نه شم، خو یاد ځان سره مل کړه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرر ساپی

غزل

ښکلي چې هر خواته نظر واړوي
سم لکه خومان د کوثر واړوي
دا د کړس خندا لکه د توري خرپ
ما او زما زړه به په شر واړوي
داسې معصوم ګوري ته وا هیڅ نه دي
غلا به د زړه څوک په دلبر واړوي
مسک یې پسرلي په اننګو کې شي
زلفو ته څنډه ورکړي سحر واړوي
دا خامی خولګۍ او دا اومه ښکلي
ما به د خپل هوډ نه اخر واړوي
ماته مې جانان سترګو ته ودریږي
لاس چې کوم مین په دلبر واړوي
وخت زمونږ ملګري دي ساده یاره
جام به دې د کبر په سر واړوي
دومره به دې ښکل کړي چې اوتره شې
خدای به دې یو ځل په **شرر** واړوي

محمد زمان سهیل

غزل

چې له حواسو مې د غره ډبري قاتي کړلي
د آرمانونو جنازي مې هلته پاتي کړلي

د خان مزدور ومه دمې ته په کې وخت چرته وو
د لاس تناکي مې نو ځکه په غابښ ماتي کړلي

زه به مړ نه یمه، که یمه نو په دې به یمه
که مې هر چېرته په پښتو خبري زیارتي کړلي

د خپل آرمان جسد مې خپله په اوږو واخیست
او خپلو هیلو ته مې خپله ننواتي کړلي

د ځوانیمرګ سهیل په غم دې چرته ونه ژړل
تا تمامې ښکلاوي څه باندې میراتي کړلي

ګل رحمان رحماني

غزل

ستوري مې په غېږ کې وو د شپې په ژبه پوه نه وم
ژونده ! ستا د ښکلې فلسفې په ژبه پوه نه وم

هېڅوک مې له خپل ژونده، له خپل درده خبر نه کړل
شايد د رواني زمانې په ژبه پوه نه وم
دلته پسرلی هم له سلګيو سره مل راځي
ځکه ستا د اوښکو د کيسې په ژبه پوه نه وم
ژوند مې که پېچلی و، مانا دې کړه، تفسير دې کړه
پوه وم په هرڅه، خو د هغې په ژبه پوه نه وم
لارې د غزلو، د سندرو رانه ورکې وې
زه چې د ګودر او د چينې په ژبه پوه نه وم

جام مې له خپل ځانه، انتقام مې له خپل ځانه و
شکر چې د خپلې ارادې په ژبه پوه نه وم

رياض تسنيم

غزل

بيا د زړه يو آرزو وږمه، وږمه ده
لکه پېغله د ځوانۍ په خوب وده ده
ترخه ځکه ده چې عمر يې ډېر کم دی
خوږه ځکه ده چې ستا د خولې وعده ده
حال مو يو بل ته د کوم قيامت ونه وې
حال مو يو بل ته د کوم قيامت ونه وې
زه يم او يوه خاموشه دريچه ده
د انسان د زړه سکون پکې عنقا دی
درمسال دی، که ګرجا ده، که کعبه ده
انسانان پکې د ګوتو په شمېر اوسي
تش په نوم خو ډېره لويه ښاريه ده
خو دا کلی سم د مرګ په خوب ويده دی
ګنې مونږ وهلې هره دروازه ده
حادثو **تسنيمه**! څه لوبې ونه کړې
خو په خولې مو هم هغه د ژوند نغمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

عابد ندیم

غزل

غـزل چې نـه راځي او مـا پـه ځـان زهیروي داسې
نـو ښـه پوهېږمـه، چې مـا تـه هېروي داسې

نـور بـه يې څنګـه تېروي؟ خو مګر ما تـه بې تـا
ژونـد لکـه زهـر چې لـه ستوني تېروي داسې

چې زلفې لاس کې لوبوي او وايي نه دې وژنم
نـو څـه لـه مـا پـه بلاګـانو وېروي داسې؟

لکه وجود کې سا ګرځي پرې انسان ژوندی وي
پـه محبـت بـه مـې مـات زړه کوشېروي داسې

ندیم فلانۍ سینې تـه جوختـه کړه او ورو يې ووی
شـېخه د ښـکلو نـه بـه لاس چاپېروي داسې

عثمان علي عثمان

غزل

خبـر کـۀ ګریـوان مې دی اشنا ستـا د لاسونو لانـدې
ژونـدون مې تېـر کـړو ستـا د ډېرو احسـانونو لانـدې

زمـا یقـین دی د پښـتون وطـن مرغۍ وه دغـه
دا چـې یـې وینـه څڅېدلـه د سـانګونو لانـدې
زۀ پـه خپـل وس سـره د دې وطـن اخبـار نـۀ ګـورم
پکښې د غـم قیصـه وي لیـک د تصـویرونو لانـدې
دلتـه کـۀ روغ دی کـۀ رنځـور دی خـو ویرېږي پـه ځـان
سـم لـۀ ما ښـامه ږدي ټوپـک د بـالختونو لانـدې
نـن خپـل منګی ورتـه لړ ږدم ورځمـه جـاج يـې اخلـم
څـوک دی خـوږه شـپېلۍ وهـي د چنـارونو لانـدې

عثمانه ما له هم خدائي هغـه ځـاې کې کـور راکړو چې
چرتـه وبنـۀ چـې بـه کېـدل د چوکـاټونو لانـدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثمان علي عثمان

غزل

داسې نه چې خپل وګړي پسې ژاړي
دلته هر سړی په مړي پسې ژاړي

چې د لاسو ښپو يې او وتو غلام شو
لېونے اوس په خپل پړي پسې ژاړي
زۀ او يار يو، او بس دغه زندګي ده
يو زړۀ ستړی بل زړۀ ستړي پسې ژاړي
بعضې خلق ډېر خۀ بائيلي خو موسکي وي
بعضې خلق په خسنړي پسې ژاړي
د قالين په مخ مې سر تندی خوږ نه شو
زړۀ مې هاغه شان سرګړي پسې ژاړي
چې د امن تېغی اوکي رازرغون شي
پښتانۀ په داسې ځړي پسې ژاړي

خپل ***عثمان*** يې چرته خپال خاطر کښې نه وي
خو چې ټال ته پړي تړي پسې ژاړي

انور الحق يرغل

غزل

د جلۍ پلار دې راته لارو کې پيرې نه کوي
لور ته دې ووايي چې ماته اشارې نه کوي

په دې ملا پسې زه ځکه اقتدا نه کوم
دا په وطن د شهيد شويو جنازې نه کوي
هغې ته ووايئ! چې لاړې! نو کيسه ختمه شوه
هغې ته وايئ! چې هر ځای دې ګيلې نه کوي
مور مې خبره نه ده مور مې ده دادا ته لګيا
هلک ښه شوی ژړاګانې اوس د شپې نه کوي
خوب کې مې هم داسې وا نه ورېدل او نه شوم خوشال
چې پښتانه نور سړي شوي دي جګړې نه کوي

يرغل بدرنګه دی، ښاپسته دی، يرغل ټکی ټکی
جينکۍ پوهې کړئ! په ما دې تبصرې نه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهارګل امیرزی

غزل

بل ته یې وایي، خپله خوله نه لري
زړه ته دې نه راځي چې زړه نه لري

اوس هم د درد سره رشتې پالي خو
سترګې مې پوچې دي اوبه نه لري
یار په څلور حسه ژوندی څنګه دی
چې د ژوندو پشان پینځه نه لري
زه پرې پوهیږمه ته هیڅ مه وایه
چې درد لري سترګي بانه نه لري
اوس په ما هسې زلزلې نه راځي
اوس د پښوا غوندې کاته نه لري

څه څه تا څه وویل، ته بیا ووایه !
ستا **امیرزی** درسره څه نه لري !؟

حیات الله ګهیځ

غزل

ځیني ورک شي چي څو شپي ورباندي واوري
ځیني وي که زماني ورباندي واوري

په دي لارو کي د پلونو عمر کم وي
چي تري ځې خاوري ایري ورباندي واوري

زمونږ چم کي د ځوانیو پسي ورکه
ته یي واخلي چي روژي ورباندي واوري

مونږه ځو خو دومره لاره درنه غواړو
چي زمونږه قافلي ورباندي واوري

که جانان لاره بدله کړه **ګهیځه**
نبه شوه پړه به د جرګي ورباندي واوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله زهير

غزل

دي ښار کي د ګلونو نندارتون شته او کنه نه
سبق پکي ويل کيږي پوهنتون شته او که نه

زما د پښتونخواه د هر وګړي نه پوښتنه
زمونږ په روايو کي څه بدلون شته او که نه
نړۍ په مقدسه مطالعه کي مو څه لوستي
نامه پکي زما د دي پښتون شته او که نه
زما خو د کندوز هغه ماشوم هيڅ نه هيريږي
واکداره ستا په لاس کي څه قانون شته او که نه
د ميني بادشاهت ښه دي که نه نه ملنګي
ممتازه چه په مينه کي جنون شته او که نه

زهيره د غزلو د ليکلو چل خو ذده کړه
خو ګورم چه قلم کي دي څه يون شته او که نه

عابد نديم

غزل

په ګل بدن دي ادمخوري جامي نه اغوندي
هغي ته ووايئ ! چي توري جامي نه اغوندي

څوک دي په زړه کي د وطن د وراني خيارل نه ساتي
څوک دي ضمير ته دا کمزوري جامي نه اغوندي
که يي وژلمه نو ما دي هم په مينه مړ کړي
زما وژلو ته دي نوري جامي نه اغوندي
زما په لور دي ځنګېدلي سترګي نه راړوي
زما غزل ته دي نسکوري جامي نه اغوندي
د ملاقات په لمحه ځکه وارخطا يمه چي
په خپل واده کي څوک غمخوري جامي نه اغوندي

که مي دا زړه د خپل ښايست په اور ستي نه غواړي
نديمه بيا دي په زړه پوري جامي نه اغوندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېررحمان بېتاب

غزل

تیاره مزل، ورک مې منزل، بل مې ښېرې لپه کې
ما خو اوس هم تاته نیولې وې، ډېوې لپه کې

سکون، باور، اخلاص، پښتو او د ښکلا تصور
څه په هنر مې راټول کړي، دې ورې لپه کې

زه یو وخت دومره په اوچته مرتبه کې ومه
ما به لیدلې ښارېې او هدیرې لپه کې

افسوس اوس هم یې دعاګانو ته اکثر پورته کړې
د انسانانو وینې تا وځښلې دې لپه کې

هیڅ نه پوهېږم چې دعاوې ولې نه قبلېږي
ګنې ما وکړلې رنګ، رنګه تجربې لپه کې

اتل افغان

غزل

زما خاموشه زندګي به دومره شور پیدا کړي
بهر به واورې وي خو زړونو کې به اور پیدا کړي

د سرمایې ټېکه دارانو په زړه نه ځایږي
غریب سړی چې په ټول عمر کې یو کور پیدا کړي

خلک د جوش او بدمستۍ په ګډاګانو سر کړي
انګور چې هر څو مره کمزوري شي نو زور پیدا کړي

زما نظر به د تمام جهان منظر اووینې
زما د سترګو سپین چې ستاد سترګو تور پیدا کړي

د دوی ژاړه فریاد به څوک واوري **اتله** افغانه
زمونږ د چم خوران به چرته کې غمخور پیدا کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه نواز باقر

غزل

نه د چا په تصویرونو، نه د چا په تنهایي شو
د زړه هر یوه دیوال مې درده تور ستا په لوګي شو

چې وړه وم مور مې مړه شوه، چې شوم پیغله پلار مې مړ شو
را واده چې شومه خدایه نو خاوند مې شرابي شو
په مړوند به دې لا څرنګه دمه د سړي وځي
د ژړا نه ډک ماشوم چې غلی ستا په یو بنکړي شو
بیا مې ټوله ورځ په دې خبره ځان لا زړه خوړلی
خدای دې خیر کړي ملا راغی او زمونږه ګاونډي شو
چې له کوره یې بهر هم یو قدم اخیستی نه و
ژونده ! تا دومره مجبور کړ چې له خپل ځان نه باغي شو

هر سړي ترینه د خپلې خوښې تار وشکولو
ستا غزل **باقره**! څه؟؟ شو خو ګریوان د لیوني شو

سید جیلاني جلان

غزل

ور دې د زړه کړلو دربند د ننه کیناستلې
اوس تیروه یوازې ژوند د ننه کیناستلې

ته دې پخپل ښایست پریمانه خوشالي وکوه
زه به له درده اخلم خوند د ننه کیناستلې

زما او ستا د یو کیدو امکان بس داسې ګڼه
لکه د اور او بو پیوند د ننه کیناستلې

اوس مې وجود د ژرندې پل د غم په لواړو دانو
دا دی درګرده وهي شخوند د ننه کیناستلې

د اور کړیو کې **جلان** بند په بند داسې بند شو
لکه بنګړیو کې مړوند د ننه کیناستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمود خزان

غزل

پرېږدئ داخلک چې تصميم دژوندګۍ ونيسي
بڼ کې ګلان وکري بو ټي شي غوټۍ ونيسي

هغه خو ټول عمر سخا د روښنا يي ورکوي
دې کې کوم راز دی پوره وړي چې سپوږمۍ ونيسي
دلته دهر چا لاس رسېږي دمظلوم غاړې ته
څوک پيدا نشو چې ظالم هم له مرۍ ونيسي
دوی چې لمن وهي دجنګ اور ته څه لېرې نده
يو وخت به راشي چې دا اور ټوله نړۍ ونيسي
يو دوه خو، ندي انتها ته رسېدلی ظلم
څوک به ژر چېرته لاړ شي چاته به څولۍ ونيسي
دتګ په وخت کې اجازه له مانه مه اخله
خلک به پوه شي چې ته ځې اوما سلګۍ ونيسي

بادشاهي نه غواړم ***خزانه*** يم خوشاله په دې
چې خپل حريم کې مې هغه په ملنګۍ ونيسي

خالد افغان

غزل

په سمندر کې دسکروټو اوازونه مات کي
دخدای قدرت وګوره سترګو باندې زړونه مات کي

زه ځنځيرونه ماتوم خو تقدير داسې ده چې
په مخ سپېره راکي بند کې مې لاسونه مات کي
ای ! قدم ونيسه غرور نه حسن ډېر هوښيار دی
دچامرشد به ائنه کې تصويرونه مات کي
ربابه ! غلی شه زما دوير کيسه مه کوه
نغمه به ګونګه شي، اوخدای به دې تارونه مات کي
په مونږ جامې باسي توبه دلنګ له زوره توبه
خوپښتانه يې د راشن په وړو سرونه مات کي
ولې شاعر به څه د دې تاون جبران نه غواړي
چې دسپرلي سخا دې سڼو کې ګلونه مات کي

دمېکدې په جرس ټول دشوم بچي راټول دي
خو يو ***خالد*** دی چې ځان مات کي نو جامونه مات کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عصمت الله صالح

غزل

څو پټ رازونه بهانې ځان سره څنګه یوړل؟
خپ تصویرونه آینې ځان سره څنګه یوړل؟

د آس ګردونه فاصلې ځان سره څنګه یوړل؟
د غه آسونه قافلې ځان سره څنګه یوړل؟

بس اندېښنو مې زړه خوړلی دې ته فکر کوم
د وخت کارونه زمانې ځان سره څنکه یوړل؟

دا خو ثابت په خپل مکان و ، هېڅ تغیر یې نه کړ
جوړ دېوالونه زلزلې ځان سره څنګه یوړل؟

صالح د فکر په چاپېره دایره کې ګېر یم
نن څو سرونه ترانې ځان سره څنګه یوړل؟

سعید سعید

غزل

ما یې د حسن د لمبو په سوري خوب کړی دی
ملګرو ما ورپسې ځکه لیونتوب کړی دی

د ښار مینو شکر اوباسئ په هرڅه شته یئ
موږه د لړو تندو غېږ کې مینتوب کړی دی

ما له هغې څنګلې نیسې له کوڅې مې شړې
یاد کړه په کومه چې تا ډېره موده خوب کړی دی

بغیر له کوره او ګوره بل څه یې لیدلي ندي
زموږ د کلي جونو داسې پېغلتوب کړی دی

ستا د ښایست عمر به کم نه وو خو څه وکړمه
قدرت د ګل د ژوند په ورکړه کې شوم توب کړی دی

احسان الله درمل

غزل

مرګ که زمونږ کار د ژوند تمام کړی نور به څه وکړی
هسی به په مړو ځان بدنام کړی نور به څه وکړی

خاوری می ساقی ته د پښتون خمار غورور مه شه
مړه خو نسکور به راته جام کړی نور به څه وکړی

غله د هوس هم د خپل ښایست له ښاره مه شړه
رادی شی خپل زړونه به لیلام کړی نور به څه وکړی

څو مره چی یاران خاوری زما په نامه اړوی
دومره به د خلکو راته پام کړی نور به څه وکړی

ښکلی که هر څو ظلم پر ما کوی پر ما یی څه
کم به د خپل حسن یو غلام کړی نور به څه وکړی

منګل ښېوه وال

غزل

د وختونو ژرنده ګرځي زمانې په کې دل کېږي
عجیبه غوندې څېرې دي چې ښیښې په کې دل کېږي

دا وحشت دی، که قیامت دی هیڅ په پته یې پوه نه شوم
چې منزل ته نه رسېږي قافلې په کې دل کېږي
د مرګونو پرښتې هم کله کله ننوځي
دغه ډک دی له تسکینه حادثې په کې دل کېږي
دې ښار ته د نفرت په نظر ګورمه اوس ځکه
زما له وینو جوړې دا نغمې په کې دل کېږي
زمونږه له ژوندون نه هډېرې جوړول غواړي
دا څنګه ارتقا ده ښارېې په کې دل کېږي

چې تیارې وي نو **منګله** د لمر خیره پناه کېږي
چې رڼا وې نو بیا ګوره تورې شپې په کې دل کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اباسین یوسفزی

غزل

د اوښکو لیکه چې د چا په اننګي لاړه شي
لکه تېره توره مې نېغه په زړګي لاړه شي

هغه لمحه زه د خپل عمر حصه نهٔ ګڼمه
کومه لمحه چې ستا له یاردو نه خالي لاړه شي

بې مینې ژوند راته څه داسې بې نمکه ښکاري
لکه د کلي د ملک نه چې خاني لاړه شي

نفرت زما د کلي خلک په سینو کې ساتي
د محبت خبره څنګه تر زړګي لاړه شي؟

زه چې زړېږم څومره، مینه مې ځوانېږي
حسن به ځان ووژني، تا نه چې ځواني لاړه شي

مقتصد ستړی

غزل

سترګې وهې ددې سترګکو پوروړی دې یم
حساب دې نیسه د مچکو پوروړی دې یم

نرۍ وړې ګوتې دې بیا شمېرمه بیا درځمه
د اکو بکو سر سیندکو پوروړی دې یم

په خوږه ژبه دې ډېر تېر ایستل د نقل بوډۍ
لا هم د ډېرو، ډېرو سپکو پوروړی دې یم

بایللي تللي او ګټلي زمونږ دواړو ګډه دي
تیار د یار دې خو د ورکو پوروړی دې یم

ستړی له کومه کور ته راغلې پښې لوڅې لاړې
زمونږ جومات کې د څپلکو پوروړی دې یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه نواز باقر

غزل

چرته چې تنګ ومه هم هغلته مې ساه واخسته
په ځان کې پټ شومه په ځان کې مې پنا واخسته

غوخ شوی لاس يې راته بيا په لوپټې وتړه
شکر له درد نه مې مزه يو ځلې بيا واخسته

ددې وطن خلک ډېر زر د زړه په رنځ اخته شي
زه لا ماشوم يمه خو ځان ته مې امسا واخسته

ستا تصويرونه مې ترې لرې کړل او چيغې يې کړې
له دېوالونو نه مې هم خپله سزا واخسته

باقره! اوس به د منزل اخري حد ته رسوو
تا په لاسونو کې ډيوه او ما رڼا واخسته

طاير ځلاند

دوه بيته

مهمه نه ده ما او تاته د هر څه پېژندل
محبت څه وي؟ محبت خو وي د زړه پېژندل
ما ځينو خلکو ته بې ځايه زړه کې ځای ورکړلو
ما ځينې خلک په پوره مانا ونه پېژندل

***

ډاکتر عطاء الرحمن ساپی

دوه بيته

سپرليه راچپه کړه د رنګونو ډک جامونه
کوي د سرو لمبو ځنې جامې زموږ ګلونه
يو وخت به دا قطره قطره شيندلی زړه راټول شي
که چپ نه شي مکتب کې زنګ ممبر کې اذانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

/اجمل اند

منلګ بابا

ستړی یم، تږی یم، ملنګ بابا
راکړه یو ډکه پیاله بنګ بابا

دې دوو غږونو پسې ډېر خپه یم
د منګې ټنګ، د سېتار شرنګ بابا

لکه له مات لښکر نه پاتې سپاهي
نور مې بایللی ژوند ته جنګ بابا

اوس مې د دې ښار خلک وپېژندل
اوس له هر چا نه کوم څنګ بابا

زما په نوم هم یو جنډه وتړه
غواړمه نور شم، ستا په رنګ بابا

نور له روښانه څراغونو ستړی
رامې کړه بیا بېل او ګلنګ بابا

/اجمل اند

غزل

حالات ښه نه دي، حالات لا له ژوند رنګ غواړي
لا غنمرنګ غواړي او لا د تورو شرنګ غواړي

هغوی ډېر کم دي، چې جونګړې جوړوي او درومي
هغوی ډېر زيات دي، چې ودان ښارونه ړنګ غواړي

خپلې بربنډې ميخانې پرې په امان کې ساتي
سمندر پورې خلک زموږه غرو کې جنګ غواړي

د ښار ښايسته دې نورې غټې سترګې نه توروي
زورور شته له تورو سترګو نه ګلنګ غواړي

اند لېونی دی، اند اوس هسې په خبره نه دی
پردی وطن پردی کوڅې دي او دا بنګ غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

صاحب شاه صابر

غزل

رنګ د میکدې په بله واړوه
وخانده ! کاسې په بله واړوه

ګوَرې ګوَرې زلفې لړې خنډ وهه
غرونه غرونه شپې په بله واړوله
راشه د رنګونو سپرلي راوله
داسې دا کوڅې په بله واړوه
مات زړونه په مست نظر کې وپېره
ورانې ادیرې په بله واړوه
عشقه ! دا زړه دنیا بدله کړه
بیا مې ارادې په بله واړوه

پرېږده چې رڼې شي د رڼا قیصې
راشه تماشې په بله واړوه

ساجد بهار

درې بیته

بیا مینتوب ته مې اوږده موده ارام پکار دی
نجونې نازکې دي، دې ډلې سره پام پکار دی
خوند کا د شلو رقیبانو منځ کې ژوند تېرول
پرېږده لګیا دې وي د هر چا احترام پکار دی
دې لیونې او بې ترتیب ژوند ته مې ته پکار یې
او د رګونو مستیدا ته مې ماښام پکار دی

***

صابر

دوه بیته

مونږه د یو جنګه خبر نه شوو ، چې چا وګاټه
مونږه د هره جنګه راوړل د دنیا شهیدان
مونږ د دې دور د فرات پر غاړه مړه له تندې
مونږ د دې دور د تاریخ د کربلا شهیدان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرحسن کمالزی

غزل

اوس چې څوک شعرونه حماسي وايي
هسې د مړې خېټې پارسي وايي

ته چې د چارواکو صفتونه کړې
خوار شې، خو همدې ته چاپلوسي وايي
دلته که تکړه وې، نو دروغ وايه
بيا به درته هر سړی سياسي وايي
دې وخت کې هماغه سړی مخکې وي
بس، چې يو څو ټکي انګايسي وايي
يو خائين دې هم کله راکش نکړ
مشره، بيا نو څه ته بې وسي وايي

تاته، خو به ځان په فساد ښه ښکاري
خلک دې ته غټه دووسي وايي

دوست محمد عارف

غزل

همېشه وړاندې وهي ګام، شاعرانه غوندې دی
کوي يې هر يو کار دوام ، شاعرانه غوندې دی

له مانه مه پوښته: "له کله شاعري کوې ته"
د پښتنو ژوند خو تمام شاعرانه غوندې دی
پوهېږم ما مجبوروي د خپل ارمان په خاطر
پوهېږم ما باندې الزام شاعرانه غوندې دی
چاپېر ګلونه دي، په منځ کې يې کوترې ګرځي
زموږ په کلي کې يو بام شاعرانه غوندې دی
ملګرو دلته يو انسان مې په زړه خوږ لګېږي
زه ترېنه اخلمه الهام، شاعرانه غوندې دی

هغه که يو ځلې خپه شو نو پخلا به نه شي
کوه **عارف** سره لږ پام، شاعرانه غوندې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعید شینواری

غزل

زیارت یې کړمه، نجونې راروانې دي، قاضي !
په دار مې کړه، زما معاملې ورانې دي، قاضي !

له عقل له رواج نه عاري هیلې، نه رشتیا ! !
توبه ! څومره؟ کافرې مې یارانې دي، قاضي !؟

تعمیل د حکم سمه ده کوم، کلی پرېږدم ، خو
دا څه راپسې شاته؟ ژړاګانې دي، قاضي !؟

د درد جونې له چانه ستروې؟ د ویر په ښار کې
او بله دا چې دا خو ماشومانې دي، قاضي ! !

چې زه دې کړم په کوم کتاب؟ د خپل **سعید** په نوم
همزولې مې ببخې درته، حیرانې دي قاضي ! !

اسیر منګل

غزل

د سترګو رپ کښې سړی بوځي د وختونو شاته
خدا بزده چې څهٔ وي ددې ځنې تصویرونو شاته

وهه وهه چې زما نه منې او خپله کوې
بې له داغلولو نور څهٔ نشته د خالونو شاته

چې ستا د مخ کتاب لوستلو ته وزګار نه شومه
خدای دې ما مړ کړي ددې ډېرو کتابونو شاته

زهٔ پهٔ ساقي دومره مئین یمه نا نه شم کوی
ګنې ښه پوی یمه چې څهٔ دي د جامونو شاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تۀ سپينې واورې ګورې شنۀ شنۀ ځنګلونه ګورې
تۀ دې تـه نـۀ ګورې چې څـۀ کېږي د غرونو شاته

تا چې اور ورته کړو ايرو کښې به ئې څوک لټوي
زما د مينې دنيا وه د چنارونو شاته

رنګ ئې سپين مخ را ياد وي بوئ ئې ورېمې د زلفو
پوئ نه يم ښکلي څنګه پټ وي د ګلونو شاته

نه شين خالۍ شته نه چينه، نه ئې منګي نه چنار
تشې کيسې اوس پاتې دي د کودرونو شاته

قيامت ئې هير کړو رانه خدايه د قيامت نه مخکښې
قيامت چې وليدلو ما د وحشتونو شاته

زه به څلور ځايه ټوټې نه وی په خپل کاله کښې
که ديوال نه وی پوهيدی د ديوالونو شاته

منګل کۀ لوړ نه دی پۀ ونه ټيټ ئې هم مه ګڼه
د شاعرانو قد ليدی شي د لفظونو شاته

م. شهيم

غزل

ستا د ياد په سره مجمر باندې ولاړ يم
څريکه څريکه په پرهر باندې ولاړ يم

واه دا څومره په هنر باندې ولاړ يې
ستا د سترګو په نظر باندې ولاړ يم
بس د چا د ځوانيمرګي مينې ياد يم
سور شفق يم مازيګر باندې ولاړ يم
څه په عجز مې څنګل ده ماته کړې
څه له کبره په څادر باندې ولاړ يم
غره مه شې نه يم ستا د غزل توري
تور لونګ يم په ټټر باندې ولاړ يم

زه نو دومره بختور چېرې **شهيمه**؟
چې د چا د زړه په سر باندې ولاړ يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرام الله وقار

غزل

بلا موده ووشه له مونږه په څنګ ځي مرور
بلا موده وشوه، له مونږه دي پسرلي مرور

ما خو ګومان کاوه، چې یې به سر سري مرور
اخ ! شم قربان درنه، نو ته خو یې ببخي مرور

چې خفه نه شي لېونی جانان دی خیال یې ساته
نه پخلا کېږي، چې یو ځل شي لېوني مرور

بس ښه به دا وي، چې په خپله شو پخلا خپلو کې
ګنې دا خلک ګوره نه پخلا کوي مرور

نه له هغې مرور نه له زمانې مرور
زه له خپل بخته مرور له خپل تندي مرور

دا ستا لپاره شو اکرام له هر سړي نه قربان
دا ستا لپاره شو اکرام له هر سړي مرور

اکرام الله وقار

دوه بیته

ته له خپل سر نه لوپټه په زیارت مه غورځوه
مه مې زیارت نه غواړه مه له باباګانو غواړه

په لوپټې باندې سر پټ کړه ، کړه لاسونه لپه
له پاکه ربه مې په خپلو دعاګانو غواړه

***

ډاکتر عطاء الرحمن ساپی

دوه بیته

زما او ستا ترمنځه واټن ږدي دا زمانه
په څومره سپین سترګی مو بېلوي دا زمانه

د وخت د فن کارانو غرور هیڅکله مات مه شه
همدوی دي چې په مونږه لوروي دا زمانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضوان الله اوبرنګ

غزل

نه د چا ياد مې کړم او نه په ژړېدو مرمه
زهر په څو دي دوکانداره زه په څو مرمه

څه خوشبويي ستا د انکار له ليکه راشي واه !
هم مې ژوندى ساتي او هم په کاغذو مرمه

کېنه، چې دا شېبه به هم راته بې خونده شي
تا ته به ګورمه قاتلې ! چې ترڅو مرمه

درد ، بې کسي او بې وسي له حده واوښته
دا څو ماښامه تش ګيلاس ته په کتو مرمه

ژاړو او خاندو هم له تېرو کيسو خوند اخلو
څه په مزه مزه او څومره په نخرو مرمه

فيصل فاران

غزل

را پرېوتی یو دېوال د تلوسو و
د زړګي په کور مې شور د وسوسو و

خرڅېدې درنې پګړې او سپين پړونې
د ناموس هر يو نشان مو په پيسو و

آخر زه هم شوم مصروفه په دنيا کې
د نيمګړي محبت غم به ترڅو و

د شلېدلي ګرېوان سوال يې ماته پرېښو
د هغې سره هنر د دلاسو و

د جنج مينځ کې به روان ومه **فارانه**
زلميتوب و ، که باران د پتاسو و

(c) ketabton.com: The Digital Library

محراب ګل مخلص

غزل

راوستې ما تر خپل وجوده اند ښنه ده پيره
اوس په رېګونو کرښې باسمه او شپه ده پيره

اوس مې ته مه پوښته ګلابه اوس په ځان نه يمه
اوس رانه هېره د ژوندون هره کيسه ده پيره

فالي نو ولې شو حيران زما د لاس کرښو ته
چې زه به څوک يم او دا کومه زمانه پيره

د څو زرينو کرښو وړاندې مې شي عقل تمام
د څو رنګينو پاڼو لويه فلسفه ده پيره

چې درته څرنګه مانا کړم د **محراب** څو توري
دا مې جذبه دا دبدبه دا مې اسره ده پيره

عبدالهادي اثر

غزل

دايره ده د وجود رانه چاپېره
زندګي ده لکه دود رانه چاپېره

مصوره څو مره ښکلې يم ولاړه
يو تصوير کړه د جمود رانه چاپېره

مورې، مورې خوب کې وينم جنتي يم
ملايکې د درود رانه چاپېره

بيا سکون دی، بيا عجبه خاموشي ده
خاموشي ده د سرود رانه چاپېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر محمد کاروان

غزل

تلوسه مې یو په دوه شوه تاته راغلم
مړه د صبر مې ډیوه شوه تاته راغلم
تتېدل مې زده د اوښکو ستورو نه و
شپه د کال غونډې اوږده شوه تاته راغلم
په قدم قدم غماز راته مُغل و
زما مینه پښتنه شوه تاته راغلم
د زړګي په خم کې ثاڅکی پاتې نه شو
هره اوښکه مې پیاله شوه تاته راغلم
ما ساتله پټه مینه پټه نه شوه
د خوشبو غونډې خوره شوه تاته راغلم
ستا په لاره کې مرګی راته په ګواښ و
خو جذبه مې بدرګه شوه تاته راغلم
د هجران غشي یې نور زغملی نه شول
زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
یو **کاروان** د ارمانو مې راوړی
که منظوره مې جرګه شوه تاته راغلم

سعدالله فطرت

غزل

په زړه کې مې لوی غر د حوصلې و، خو اوس نه دی
له تا سره مې تار د یارانې و، خو اوس نه دی

یو ځل په ماشومتوب کې و یو زړه رانه مات شوی
ازار یې تر ځوانۍ په ما پسې و، خو اوس نه دی
هو ! ګرانه پرې بې حد او اندازې ومه اوس نه یم
هو ! ګران راته بې حد او اندازې و، خو اوس نه دی
ته خویندو کې وې ښکلې او زه ورونو کې حسین وم
اوف، څه وخت و څه نوم مو د جوړې و، خو اوس نه دی
د مور د قبر سرته و ولاړ ماشوم ویل یې
رڼا زمونږه کور په دې ډیوې و، خو اوس نه دی
منم مونږ دوه وجوده و، خو ساه راکې یوه وه
یو څوک مې زړه ته دومره ډېر نږدې و، خو اوس نه دی
نن ته هم پرې بې پامه بې سلامه شولې تېره
همدا زړه مې پاچا د زمانې و، خو اوس نه دی

فطرت مې یو وخت ځمکه و، یارن به ګرځېدل پرې
فطرت مې یو وخت دومره د فایدې و، خو اوس نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

محراب ګل مخلص

غزل

نوري به نه راولم ځکه اند ښني زړه ته
چې زه لوېدلی یمه وخته د هغې زړه ته

داسې ولاړه یې زما لحظې لحظې زړه ته
لکه یوسف چې و ولاړ د زلیخې زړه ته
پوهېږم اوس مې هم په مینه یادوې زړه ته
پوهېږم اوس مې هم کوې بلا کیسې زړه ته
په سرو سکروټو خو مزل دومره اسانه نه وي
چې ته په کوم هُنر زما راکېوتې زړه ته
حالات چې داسې نن د کرکې سره اورونه شیندي
نو زه به خود ورلګومه دروازې زړه ته
یمه حیران چې تا له کومې تجربې کار واخېست
یمه حیران چې ځنګه راغلې زمانې زړه ته

محرابه اوس به نو د چا دروازه وټکوم
چې راسره یوسئ د هیلو جنازې زړه ته

نادر دانش

غزل

ما سترګو کې وساته لېمه رانه چاپېره که
اوښکه یم پرېوځمه بانه رانه چاپېره که

زه خو به د تلو په وخت سر ستا تر اوږې در وړمه
نور دې نو بیا غبرګ لاسونه ته رانه چاپېره که
توري توري زلفې دې په توره شپه کانې کوي
څه خورې ورې که په ما څه رانه چاپېره که
زه به دې په تورو د غزلو کې رانغاړمه
ته دې د خوږې مینې خواږه رانه چاپېره که

سترې له روزګار یمه **دانش** درنه دمه غواړم
لېچې د سهار تر لمر خاته رانه چاپېره که

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسیر مشوانی

غزل

د ګل غوندې ټاټوبی چې مې وران دی، زړه مې وران دی
د هر سړي په مخ باندې خپګان دی، زړه مې وران دی

وطن لپاره تیره هم په بله باندې نه ږدو
خو جنګ راته د هر څه نه اسان دی، زړه مې وران دی

که ما نه څوک د خپلو تقاضو پوښتنه وکړي
نو زه به وایم سوله مې ارمان دی، زړه مې وران دی

د دومره سوال زاریو باوجود هم راوینښ نه شو
توبه توبه، دا څه قسم وجدان دی؟ زړه مې وران دی

باور وکړه ! په مینه کې تري ژوو میدان وړی
باور وکړه ! په نوم باندې انسان دی، زړه مې وران دی

مجبوره یو **اسیره**! چې نازونه ورله یوسو
نو څه وکړو د ښکلو چې دوران دی، زړه مې وران دی

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library